

No li fa gens de gràcia haver de seure-hi, però el president valencià, Francisco Camps, descendeix content com un gínjol les escales que separen la porta situada més a la dreta de l'hemicicle del seu escó, convertit en cadira elèctrica que apareix a totes les televisions de l'estat espanyol. És un acte reflex, o potser la paranoia que viu la política valenciana, però Camps no s'està de somriure, saluda a tort i a dret i s'hi aposenta alleujat, com si l'escó li resultara còmode. És un cadàver polític que soterraran en un termini curt, no sap ben bé quan, però alhora pensa que, si es presentara de nou, guanyaria per tercera vegada a una oposició depressiva.

“Aquest és l'hemicicle de tot Espanya on més es debat i on més compareix el president del govern”, va dir Camps el 21 de maig, l'endemà de declarar al Tribunal Superior de Justícia valencià, ben conscient que a les Corts hi havia més càmeres i micròfons que mai. El síndic socialista, Àngel Luna, li havia retret l'ús partidista del parlament autonòmic i les seues visites tan escasses.

“M'agradaria que a cada racó d'Espanya saberen que aquest és el govern més transparent, que més comptes ret, que més debat amb l'oposició i que més voltes és controlat”, va refermar aquell dia de primavera. “Heu de saber que aquest parlament funciona; funciona més que cap altre parlament de tot Espanya”, va insistir Camps, que només hi comparegué un dia més –l'11 de juny– abans les Corts no tancaren per vacances parlamentàries, una mena de setmana blanca col·legial multiplicada per quinze.

De la represa postestival a les vacances parlamentàries següents –que enllacen Nadal, Reis, Sant Antoni, Sant Vicent i Sant Blai–, és a dir, de l'11 de juny al 21 de desembre, Camps va sotmetre's a tres úniques sessions de control: el 22 i el 29 d'octubre i el 12 de novembre, jornada en què assegurarà que Luna desitjava que l'assassinaren d'un tret en una cuneta. D'aleshores fins dijous passat, 18 de febrer, Camps només havia trepitjat l'hemicicle valencià al debat de política general –el 29 de setembre– i vint minuts més, repartits en dos plenis: el de presuposos i l'extraordinari sobre el Cabanyal del 5 de febrer, on no va intervenir. Tan sols hi va votar.

Comptat i debatut, doncs, quatre sessions de control en 253 dies. La perio-

GENERALITAT VALENCIANA

Riure per no plorar

Dijous passat, Francisco Camps se sotmetia a una sessió de control a les Corts valencianes, cosa que no passava des del 12 de novembre. Les complicacions pel 'cas Gürtel' condicionen, i de quina manera, un Consell molt preocupat.

dicitat mitjana és d'una sessió cada 63 dies, cada dos mesos. Ben lluny, si no als antípodes, del parlament estatal on més compareix el president. Del setembre ençà, per exemple, José Luis Rodríguez Zapatero s'ha sotmès a un mínim de dos

controls mensuals, José Montilla ha estat interrogat en set ocasions, i Francesc Antich, en dotze. Camps, comptant la de dijous passat, en quatre.

D'excuses, per a escapar-se'n, n'hi ha hagudes de tots colors. Ara la clausura

Francisco Camps, dijous passat a les Corts, al costat dels seus tres vice-presidents –Vicente Rambla, Gerardo Camps i Juan Cotino– i davant el portaveu parlamentari del PP, Rafael Blasco, i el secretari general del partit, Antonio Clemente.

d'una exposició a Alacant de bracet amb la reina Sofia, ara un viatge als Estats Units per reunir-se amb gent que viu a València, ara una cita urgent que obliga a suspendre la seua presència poques hores abans de la sessió de control... Al rerefons, el nerviosisme pel cas Gürtel, que ja s'ha cobrat la primera víctima política valenciana en la figura de Ricardo Costa (vegeu p. 38-40), fins l'octubre passat portaveu del PP a les Corts i secretari general –número 2, només per darrere de Camps– del partit al País Valencià.

Dijous, dia D. Costa, per cert, va ser dels primers diputats a prendre cadira dijous, 18 de febrer. Amb els cabells ostensiblement més blancs i coroneta alopecica, la víctima propiciatòria va passar-se la sessió amb els dits al nas i els ulls, en una actitud passiva que contrastava amb la seua extraversió pretèrita. No hi ha

cap mesurador més bo, en aquest sentit, que l'*aplaudímetre*, i en el seu cas, dijous passat, amb prou feines si va arribar al mínim requerit per a ser considerat un fidel seguidor del líder. Res a veure amb aquells dies en què s'alçava de l'escó i gairebé agredia David Serra –que seia a la seua dreta– de tant com aplaudia. Avui, Costa seu a l'escó número 98, xifra que a l'hemicicle valencià s'ha fet tan famosa com la cinematogràfica cel·la 211. Suspès un any de militància, ha optat per no recórrer contra la sanció que va imposar-li la direcció estatal. Potser espera una atenuació de sis mesos pel bon comportament, ni que es mostre romancer a l'hora d'aplaudir el president.

Com ha estat dit, la desfilarada de deu metres de Camps en accedir a l'hemicicle no va decebre les expectatives creades: lentament, saludant un per un els companys i companyes que se li acostaven –fora perquè se l'estimen realment, fora perquè a la tardor toca fer llistes–, va baixar els vuit graons de costum i va prendre possessió del lloc reservat al president, perquè encara ho és. Aleshores va arribar el moment de mostrar dentadura lluent davant el remolí de fotògrafs que van encerclar-lo. Per a cap d'ells no va tenir una mala paraula, però sí per a un càmera de TVE, de qui va dir tènueament: "Televisión Española... Sólo vienen aquí al lío, qué pena de tele." De seguida va recuperar el somriure a la boca, però.

Camps acaba de ser ratificat pel president estatal del PP, Mariano Rajoy, com a candidat a la Generalitat Valenciana del 2011, però és evident que el suport és fictici, obligat. És ben cert que Rajoy defuig qualsevol fotografia amb el president del Consell, no visita les comarques valencianes –abans n'era un assidu– i percep que els caps visibles populars a l'estat també se'n mantenen al marge. Al cafè previ a la darrera conferència de presidents autonòmics, el 14 de desembre passat, Camps no apareixia al rogle més destacable, sinó que dialogava amb el president de Melilla i, en alguns plans, amb el d'Astúries. Es tractava d'una trobada informal a la biblioteca del Senat, hi havia els reis i els prínceps d'Espanya, i Camps va situar-se en un racó de la sala, fora dels focus, empetitit.

Ni que Rajoy l'haja confirmat, no ha evitat que als cercles més íntims del partit brollen alguns noms que poden substituir-lo com a cap de cartell. El de

l'alcalde de Castelló de la Plana, Alberto Fabra, és el més recurrent, fins i tot més que no el de la seua homòloga valenciana, Rita Barberà, i molt més que no el del diputat valencià al Congrés espanyol, Esteban González Pons. En tot cas, hi ha consellers que veuen clar que Camps no continuarà, i més ara que s'aproxima l'aixecament del sumari *Gürtel*, que novament promet omplir les pàgines de política dels diaris de successos relacionats amb la trama corrupta. Just allò que menys convé, ara, a un Rajoy que veu més a prop que mai el seu accés a la Moncloa. Just allò que fa de Camps una persona desconfiada, capaç de fer un retret a un operador de càmera de TVE quan ell patrimonialitza l'ús absolutament partidista de la televisió pública valenciana.

La següent tongada de males notícies relacionades amb *Gürtel* s'havien ençetat dos dies abans de la sessió de control de la setmana passada: el TSJ valencià considera "necessari" que el TSJ madrileny investigue la querella presentada pel PSPV-PSOE contra la cúpula del PP valencià –Camps inclòs–, sis empresaris habitualment contractistes de la Generalitat –Sedesa, empresa de la família del vice-president Cotino, inclosa– i els caps visibles de la trama al País Valencià, liderada per Álvaro Pérez, *el Bigotes*.

Un *Bigotes* que, segons que ha informat *El Mundo*, també va mediar en favor d'Antonio Clemente –el substitut de Costa a la secretaria general del PP valencià–, quan aquest va comprar-se un vehicle de la marca Jaguar. Pérez va acompanyar al concessionari qui en aquell moment era vice-president primer de les Corts, i va aconseguir-li un descompte de 3.000 euros. Una xifra esquifida, segons que s'ha vantat el president de la Diputació de València, del PP provincial i alcalde de Xàtiva, Alfonso Rus, qui de seguida va advertir que el favor –la quantitat rebaxada– era relatiu, perquè ell hauria obtingut "un 10% de descompte".

El curtcircuit produït entre la seu del PP valencià i la del PP estatal és més sever per la presència, a la secretaria general del carrer Gènova, de María Dolores de Cospedal, qui també lidera el partit a Castella –la Manxa, comunitat que ha aprovat una reforma estatutària que preveu una reserva hídrica que posa en perill el transvasament Tajo-Segura.

I del Tajo-Segura, va preguntar-li a Camps el nou portaveu del Compromís, Enric Morera. Però l'aigua, ni que siga la del Tajo, és per al president valencià un oasi enmig del desert, ara més que mai. L'aigua el fa retrobar amb el seu discurs més àgil. És així que arriba a dir coses com ara que és per culpa de Morera, que no era diputat el 2004, que es derogà la transferència de l'Ebre al País Valencià. El detonant, segons Camps, fou el suport del Bloc a la Fundació Nova Cultura de l'Aigua. El cap del Consell també va fer miques l'estratègia de Morera de marcar distància amb els socialistes, que aquest havia acusat, la vigília, de "marginar" València. La raó, la possible celebració a Madrid, amb motiu de la presidència espanyola de la UE, d'una còpia de la Campus Party que de fa una dècada té lloc a València. Aquest fet demostra l'"odi" de Zapatero als valencians, qui, a parer de Morera, "vol esborrar-nos del panorama internacional". El nacionalista fins i tot s'havia demanat si al març també hi hauria falles a Madrid, "per tal que els estats membres de la Unió en gaudeixen sense necessitat de venir a la capital valenciana". Camps li etzibà que "ha fet tard en la defensa del valencianisme i de l'aigua", perquè la seua imatge "ja va unida a la dels socialistes".

D'una altra banda, Luna va demanar a Camps, cinc voltes, si acceptaria de reunir-se amb Jorge Alarte "sense condicionants previs", com farà l'executiu de Zapatero amb tots els grups parlamentaris. La primera i única cimera Camps-Alarte fou el 7 de gener del 2009, l'endemà que Camps i esposa parlaren telefònicament amb Álvaro Pérez sobre els regals que els havia fet per Reis. Camps va evitar de comprometre's i va limitar-se a dir que només es reuneix amb gent "decent".

Això connectava amb una notícia publicada a *Levante* segons la qual Rafael Blasco, portaveu del PP a les Corts, havia demanat als diputats populars que ni tan sols saludaren "aquells que es querellen en contra nostre", en referència als socialistes. Luna, en pujar a la trona, va dir "bon dia" a la cambra, una manera de saludar "les tres persones que aquest matí no han volgut dir ni hola a companys meus".

Minuts després, Camps s'acomiaa-va... no sé sap fins quan.

Víctor Maceda

EFE

“Ricardo Costa no ha fet res per ser suspès de militància”

Vicente Martínez-Pujalte és portaveu del PP a la comissió de pressupostos del Congrés espanyol. Diputat per València del 1994 al 2008, ara ho és per Múrcia. Ex-membre de l'executiva del PP valencià, en aquesta entrevista parla de la situació econòmica i del moment que viu el seu partit.

Ara que al PP feu una oposició més calmada, lidereu les enquestes a l'estat. Tenia raó Rajoy, quan deia que la crisi tombaria Zapatero, que calia esperar i no fer soroll?

—Les enquestes diuen que el PP millora electoralment en relació amb el Partit Socialista, però no perquè el PP cresca molt, sinó perquè el Partit Socialista cau bastant. Des del primer minut de la legislatura, que el Partit Socialista ha tingut problemes molt seriosos, i la gent se n'adona, de les seues errades, de la seua

incapacitat, de la seua inacció. Com que açò és com una balança, si va malament al Partit Socialista, va bé al PP. I ara, al PP, treballem perquè els ciutadans perceben una alternativa distinta. Espanya té possibilitats de futur: si fem bé les coses, podem crear ocupació i riquesa.

—Amb tot, Rajoy continua essent menys valorat que Zapatero, i Rosa Díez els supera tots dos. Què passa?

—La valoració dels polítics a les enquestes cal mesurar-la en paral·lel a l'índex de coneixença. Sovint hi ha minis